

10 lutego 1931 r.

F4U 1/18

2

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 12878.

Kl. 72 e 1.

Edgar William Brandt
(Paryż, Francja).

Zasłona do maskowania.

Zgłoszono 13 września 1929 r.

Udzielono 29 grudnia 1930 r.

Pierwszeństwo: 14 września 1928 r. dla zastrz. 1—9, 12—14; 12 września 1929 r. dla zastrz. 10, 11 (Francja).

Wynalazek niniejszy dotyczy urządzeń przeznaczonych do maskowania lub przesłaniania dowolnych przedmiotów, znajdujących się na ziemi, zwłaszcza obiektów wojennych, strzelców i t. d.

Zasłony, stanowiące główny przedmiot wynalazku, maskują całkowicie przedmiot, którego istnienie nie powinno być wykryte, i są same niedostrzegalne dla widza nawet z niewielkiej odległości lub przy użyciu szkielec polowych.

Doniosła cecha wynalazku polega na tem, że zasłony składają się z niewidzialnego (przezroczystego lub wykonanego z cienkich prętów) rusztowania, na którym są

rozmessezone strefy rozmaitej przezroczystości, ograniczone nieprawidłowemi łamaniami liniami dla zapobieżenia powstawaniu wyraźnego lub geometrycznego zarysu, który ujawniałby istnienie zasłony. W razie wykonania tych zasłon z papieru, tkaniny lub tym podobnych materiałów należy je starannie rozciągać, aby zapobiec powstawaniu wszelkich fałd, które dzieliłyby zasłonę liniami prostemi, ujawniającemi jej istnienie.

Zaleca się stosować zasłony nader cienne, co sprzyja ich niedostrzegalności, poczem zasłonę maluje się odpowiednio celem upodobnienia jej do otaczających

przedmiotów. Strefy rozmaitych kolorów są również ograniczane linjami łamanymi, które mogą przeplatać się z linjami, ograniczającymi strefy rozmaitej przezroczystości.

W najdogodniejszej formie wykonania wynalazku zasłona jest wyposażona w ruchome części składowe, wobec czego można z łatwością zmieniać ich nachylenia względem siebie.

Rozmaite przykłady wykonania wynalazku, opisane poniżej i przedstawione na rysunkach, czynią zadość w większym lub mniejszym stopniu warunkom nadzwyczajnej lekkości, łatwości posługiwania się oraz możliwości zwijania zasłon przy jednoczesnym nadaniu im rozmiarów ułatwiających przewóz, co jest niezmiernie ważne podczas działań wojennych.

W myśl wynalazku niniejszego rysunki oraz zabarwienia, jakie mają się znajdować ostatecznie na zasłonie, wykonywa się uprzednio na tkaninie lub podobnym materiale zapomocą mechanicznego druku lub w jakiegokolwiek inny odpowiedni sposób.

Inne cechy wynalazku, a zwłaszcza dotyczące sposobów lub urządzeń, ułatwiających zmianę odcieni zasłony lub jej wyglądu, jak również rozmaite odmiany wynalazku, różniące się pomiędzy sobą, w zależności od przeznaczenia ich, opisane są poniżej i przedstawione na rysunku jedynie dla przykładu.

Fig. I i II przedstawiają dla przykładu jedną z form wykonania wynalazku z zastosowaniem dwóch różnych sposobów rozmieszczenia stref mniej lub więcej nieprzezroczystych na niewidocznym tle lub ramie; fig. III przedstawia zasłonę do maskowania przedmiotu znajdującego się na równej powierzchni, fig. IV — zasłonę do maskowania baterji o dwóch działach, grupy karabinów maszynowych lub tym podobnych oddziałów, fig. V i VI — zasłony zwiniętą i rozwiniętą z rusztowaniem składanem, fig. VII i VIII — zasłonę po-

dobną do przedstawionej na fig. V i VI z odmiennem nieco rusztowaniem, fig. IX — najdogodniejszą odmianę naciągnięcia i usztywnienia rusztowania w położeniu zupełnie otwartem, fig. IXa — odmianę tegoż, fig. X i XI — widok z boku i z góry zasłony, posiadającej rusztowanie rozstawione na ziemi, fig. Xa przedstawia odmianę zasłony, fig. XIa — szczegół kółka do umocowywania, fig. XII i XIII przedstawiają szczegóły, fig. XIV, XV i XVI przedstawiają schematycznie w przekrojach poprzecznym i poziomym oraz w widoku z boku rusztowanie składane, szczególnie nader w praktyce dogodne, fig. XVII i XVIII — szczegóły urządzenia.

Zasłona, przedstawiona na fig. I, posiada podłoże czyli tło 1, wykonane z siatki lub tkaniny o wielkich oczkach, stanowiące niewidoczną przejrzystą podporę, na którą nakłada się tkaninę gazową 2 o oczkach nieco gęściejszych, tworzącą mniej lub więcej zaciemnioną strefę, ograniczoną linją łamaną 3 o konturze bardzo powikłanym, ciemne zaś plamy 2 są rozrzucone tak, że jako całość tworzą wydłużone odnogi, rozchodzące się zasadniczo w kierunku promieni ze środka zasłony. Na środkową część zasłony nakłada się warstwę 4 tkaniny, papieru lub temu podobnego materiału mniej przezroczystego i również ograniczoną łamanymi linjami. Łamane linje rozgraniczające strefy o różnej przezroczystości mogą przecinać się w różnych miejscach, wskutek czego pewne części najmniej przezroczystej tkaniny 4 mogą zachodzić na bardziej przezroczystą strefę 2.

Fig. II przedstawia odmianę tego urządzenia, w której zasłona składa się z siatki 1 i ciemnej tkaniny 5, posiadającej otwory 6 i 7, które mogą nawet przechodzić nawylot przez siatkę 1. Kawałki 11 i 12 tkaniny 5 lub mniej przezroczystej tkaniny 13, 14 są rozrzucone w odpowiednio dobranych częściach zasłony; niektóre z tych kawał-

ków posiadają otwory 15, 16, przechodzące nawylot przez całą grubość zasłony lub tylko przez pewne jej warstwy; kawałki te jak również i rozmaite otwory są ograniczone linjami łamanymi.

W praktyce zasłona musi być mocno naciągnięta, dla zapobiegania powstawaniu zmarszczek, jak to uwidoczniło np. na fig. III, gdzie spoczywa ona na składanym rusztowaniu (opisanym poniżej), umożliwiając naciągnięcie poszczególnych warstw tkaniny.

Naogół kolejne warstwy siatki, tkaniny, papieru i t. d. nakłada się na siebie tak, aby nieprzezroczystość zasłony wzrastała od jej brzegów ku środkowi; ponadto, jak to wskazano powyżej, wzrastanie nieprzezroczystości zasłony powinno zachodzić w sposób nieregularny, nawet brzegi zasłony można wyposażyć w miejscowe plamy ciemniejsze bez ztracania jednak ogólnego opisanego powyżej charakteru urządzenia jako całości, mianowicie środek zasłony ma być zawsze więcej zaciemniony od jej brzegów. Określeniu „środek” należy nadawać w tym przypadku bardzo ogólne znaczenie, ponieważ on niekoniecznie ma się pokrywać z geometrycznym środkiem powierzchni zasłony, najkorzystniej jednak, gdy środek ten znajduje się przed przedmiotem maskowanym lub częściami jego, których cienie lub ruch najbardziej je zdradzają, wobec tego jedna i ta sama zasłona może posiadać kilka miejsc zaciemnionych, jeżeli maskowany przedmiot składa się z kilku części. Ten przypadek uwidacznia fig. IV, która przedstawia schematycznie zasłonę baterji z dwóch moździerzy piechoty.

Niewidzialność zasłony zależy w znacznym stopniu od jej odcieni oraz od rozmieszczenia stref jasnych i ciemnych. W myśl wynalazku strefy o zabarwieniu różnym od zabarwienia zasłony są ograniczone również linjami łamanymi, jak i warstwy tkaniny. Najlepiej rozkładać rozmaite barwy

poziomymi pasami kolejno jasnymi i ciemniejszymi, używając rozmaitych odcieni barw jasno-zielonej lub żółtej naprzemian z barwami zieloną i brunatną. Zasłona może się wreszcie składać z tkanin o właściwych kolorach, wytwarzanych zapomocą druku mechanicznego lub innemi sposobami. Zasłona, wykonana w ten sposób, jest niewidoczna z bliskiej nawet odległości na najrozmaitszych terenach; doświadczenie wykazało, że zlewa się ona prawie zupełnie z tłem otoczenia.

Dolny brzeg zasłony (fig. III), przeznaczony do skrywania przedmiotów na płaszczyźnie, zlewa się z powierzchnią ziemi. Otwory w nieprzezroczystej części środkowej zasłony oraz oddzielne ciemne plamy wydają się już to plamami jasnymi, już to zupełnie czarnymi, co bardziej jeszcze powiększa pożądaną efekt niewidzialności.

Zasłonę można wykonać również w ten sposób, aby można było zmieniać dowolnie jej wygląd zewnętrzny podczas stosowania, w zależności od wysokości i kąta, pod którym każda z części zasłony jest oświetlana lub widziana przez obserwatora, dostosowując ją ściśle do zewnętrznego wyglądu otoczenia zasłony niezależnie od rzeczywistej zmienności lub zewnętrznego wyglądu tegoż.

W szczególności pewne części zasłony mogą być umieszczone w stożku cienia, rzucanego przez pewne dodatkowe części zasłony oświetlane słońcem lub ze źródła sztucznego światła o natężeniu rozmaitem lub zmiennem.

Można sobie wyobrazić zasłonę złożoną z elementów pojedynczych połączonych ze sobą tak, że rozmieszczenie ich względem siebie można zmieniać z łatwością w dowolnym pożądanym kierunku zapomocą przesuwania, przekręcania lub innych ruchów odpowiednich.

Dla rozszerzenia możliwości stosowania efektów świetlnych, zasłony mogą być również oświetlane z tyłu lub przodu sno-

pami światła słonecznego lub pochodzącego ze źródła sztucznego, odbijanego pod dogodnym kątem, ewentualnie rozsianego odpowiednimi przyrządami, przyczem źródło światła osadza się w oprawie, przystosowanej w ruchach, w razie życzenia, do ruchu słońca. Można również zastosować źródło światła sztucznego, przerywając snop promieni świetlnych odpowiednio zabarwionymi filtrami świetlnymi.

W praktyce zasłony według wynalazku wykonywa się z dowolnego materiału (np. tkanin, papieru, celofanu lub innych materiałów błonnikowych, przezroczystych, przeświecających lub zmatnionych), nadającego się do taniego wyrobu bardzo lekkich elementów zasłon i przyjmującego z łatwością rozmaite zabarwienia. Zasłony najlepiej zabarwiać po obu stronach. Jeżeli materiał jest dość sztywny, to nie zachodzi potrzeba stosowania rusztowań lub też można materiał ten usztywnić sztucznie zapomocą, np. siatki drucianej, wplataniej w materiał zasłony.

Naogół zasłonę właściwą przymocowuje się tak, by ją można było zdejmować lub na stałe na rusztowaniu składanem, wykonując je z części połączonych ze sobą przegubowo lub rozłączalnie, aby zajmowały one jak najmniej miejsca przy przewożeniu. Na miejscu użycia cały zespół winien być możliwie cienki i rusztowanie powinno być maskowane całkowicie lub uczynione niewidocznem przez zasłonę właściwą, a mianowicie przez najmniej przezroczyste jej części.

Kilka form wykonania podobnego rusztowania dla przykładu podano niżej. Zasłona według fig. III posiada rusztowanie, składające się z łap 151, 152, 153 połączonych przegubowo w punkcie 154. W położeniu rozwartem łapy 153 umocowuje się sprężystymi zatrzaskami.

Na fig. V i VI przedstawiono jedną z form wykonania, nadającą się szczególnie do maskowania ludzi. Rusztowanie składa

się z trzech drążków rurowych 46, 47 i 48, połączonych przegubem 49, przyczem końce 50 i 51 drążków 47 i 48 są połączone przegubowo z drążkami 52 i 53; końce zewnętrzne 54, 55, 56 drążków powyższych są połączone ze sobą linką 57, połączoną z rusztowaniem siatką drucianą 58.

Sztywność zespołu w położeniu rozwartem zapewnia umocowana na drążku 46 tuleja 59, w którą wchodzi drążki 52 i 53 stanowiące w tem położeniu przedłużenie jeden drugiego.

Skoro drążki zostaną rozstawione w położenie, uwidocznione na fig. V, rozciągają one sprężyste linki oraz łączące je siatki druciane, tworząc w ten sposób rozpiętą sieć, do której można przymocować zapomocą dowolnych i odpowiednich środków powierzchnie stanowiące właściwą zasłonę. W tym przypadku niezawsze jest konieczne stosowanie podłoża z tkaniny o dużych oczkach do podtrzymywania arkuszy nieprzezroczystej bibułki.

W zasłonach dla ludzi, przedstawionych na fig. VII i VIII, drążki 62, 63 i t. d. są umocowane przegubowo w odpowiednich miejscach 64, 65 i t. d. środkowej płyty podstawowej 66; drążki te zamocowują się w położeniu rozwartem zapomocą odpowiednich środków.

Celem uzyskania urządzeń bardzo lekkich wykonywuje się części rusztowania z profilowanych rurek metalowych o przekroju np. okrągłym, w kształcie listka koniczyny, względnie liter *I*, *T* lub *U* i t. d. Rurka stożkowa najbardziej kształtem swym zbliżona do ciała o jednakowym oporze jest najwięcej odpowiednią; kształt ten można łatwo wytworzyć przez zwiniecie trapezoidalnego arkusza metalu i złączenie lub spojenie ze sobą brzegów wzdłuż linii tworzącej. W większości wypadków dobrze jest stosować metale lekkie.

W wykonaniu przedstawionem na fig. IX rusztowanie składa się z prętów rurowych 63', obracających się w punktach 64'

środkowej płyty podstawowej 66' zapomocą części 63a w kształcie litery U, osadzonych na końcu każdego z owych prętów. Pręt osiowy 65 jest przymocowany do płyty 66'; pozostałe zaś pręty 63 można składać wzdłuż pręta 65. Zatrask do utrzymywania prętów 63' w położeniu rozwartem składa się z umieszczonych po obu bokach płyty 66' dodatkowych prętów rurowych 63'', przymocowanych do odpowiednich prętów zewnętrznych 63' w punktach 63a zapomocą spawania lub, jakkolwiek inaczej. Koniec pręta dodatkowego 63'' zczepia się z czopem 66a, umocowanym w płytce 66'', wobec czego rura 63'', a zatem i rura 63', zostają umocowane w położeniu otwartem. Celem zwolnienia rury 63'' z przegubu 66a wystarczy wywrzeć lekki nacisk na koniec 72 dźwigni 73, osadzonej na czopie 74 w płytce 66' i posiadającej ksiuk 75, współdziałający z odpowiednim występem 76 na końcu pręta pomocniczego 63''.

Fig. IXa przedstawia inny przykład wykonania urządzenia zatraskowego, które składa się z dwóch par prętów rurowych 177, 178, umieszczonych po bokach płytki 166', z których zewnętrzny 177 obraca się na czopie 179 w płytce 166', drugi zaś 178 uruchamia się w ten sposób, że wolny jego koniec 180 współpracuje z krzywą powierzchnią 181 płytki 166'. Na wolnym końcu 180 rury 178 umocowany jest celem zmniejszenia tarcia sworzeń, krążek lub tym podobny narząd 188. Każda para rur 177 i 178 połączona jest sprężyną 183 odpowiednio do tych rur przymocowaną. Powierzchnia krzywa 181 kończy się u góry wgłębieniem zatraskowym 184.

Nieznaczny nacisk ku dołowi na rurę 178 wystarcza do odryglowania jej, poczem z łatwością można zwijać zasłone z położenia, uwidocznionego po stronie prawej, w położenie, przedstawione po stronie lewej (fig. IXa).

W zasłonie według fig. X, ciągi 77 i 78 są przymocowane do pierścieni 77a i 78a, umieszczonych w odpowiednich miejscach drążków 79 i 80 rusztowania, np. zapomocą haków karabinowych (fig. XII). Przeciwnie końce cięg 77 i 78 posiadają pierścienie, przez które przesuwają się kołki 81 i 82 wbijane w ziemię. Przy zwijaniu rusztowania ciągi te układają się wzdłuż drążków, do których są przyłączone; wolne ich końce mogą być zamocowane np. w pobliżu środka 83 zasłony zapomocą widełek 84, posiadających sprężynujące ramiona (fig. XIII), które obejmują np. ciągi 77 i drążek 79. Celem przymocowania zasłony do ziemi można w razie potrzeby zastosować pierścienie dodatkowe z kołkami 85 i 86.

Kołki do wbijania w ziemię najlepiej jest wykonać tak, jak uwidoczniiono na fig. XIa, z części półwalcowych 81, mogących się obracać około osi 77', umieszczonej na końcu pręta lub rury 77. O ile kołek nie wbija się w ziemię, to część 81 przylega do rury 77 i obejmuje ją, przyczem koniec górny tej części jest zlekka odgięty i wywiera pewien sprężysty nacisk, utrzymujący ją na miejscu. Linją kreskowaną na fig. XIa przedstawiono kołek wbity w ziemię.

Można również stosować nieco odmienne urządzenie ryglujące łącznie z kołkami; urządzenie to jest bardzo dobre, przyczem zastosowanie go może być zalecane zwłaszcza wtedy, gdy grunt jest skalisty i uniemożliwia przybijanie zasłony do ziemi. Urządzenie to (fig. X) stanowi rama 87, 88, 88a, której sztywne boki 88, 88a są połączone w dogodnych miejscach z podstawą zasłony oraz w razie potrzeby z końcami cięg 77, 78. Poprzecznicą 89, wzmacniającą urządzenie, może być przytrzymana na miejscu zapomocą położonego na nią worka żołnierskiego lub innego ciężaru. Drążki 79 i 80 zasłony są proste, posiadają jednak pewną sprężystość i są ułożone wzdłuż zasłony tak, iż w stanie rozwiniętym są nieco

wygięte, przyczem cięgi 77 i 78 są z nimi połączone w punktach 77a i 78a (fig. XI).

Rusztowanie zasłony dla ludzi, przedstawione na fig. XIV—XVI, zbudowane jest tak, iż zapewnia w położeniu rozwiniętem doskonale naciągnięcie powierzchni 108 zasłony. W tym celu zasłona jest przymocowana do zewnętrznych końców sprężystych prętów 97, 98...104, osadzonych przegubowo na końcu tulejki 106. Cięgi 97a...101a są połączone przegubowo z jednej strony ze sprężystymi prętami, a z drugiej w punkcie 107 z belką podstawową 105. Belkę tę, przesuwającą się w tulejce 106, unieruchamia się zapomocą zasuwki 109 w położeniu, odpowiadającem całkowitemu rozciągnięciu powierzchni 108, przyczem rusztowanie posiada wówczas wygląd odwróconego parasola. Wyjęcie zasuwki 109 umożliwia przesuwanie części 105 w tulejce 106 celem zwinięcia całego zespołu sprężystych prętów na belce 105. Gdy belka ta jest wykonana z rury, to można umieścić w niej cięgi 110 (fig. XVIII) z kołkami 111, przyczem rurę 105 zamyka się korkiem 113 (fig. XVII), w którym umocowuje się zapomocą odpowiedniego urządzenia ryglującego 114 głowice 112, do których są przymocowane przegubowo cięgi 110. Po wyjęciu cięg z rury korek wstawia się zpowrotem w kierunku przeciwnym i cięgi można oprzeć o grunt, jak to przedstawia schematycznie fig. XIV.

Wynalazek niniejszy obejmuje oczywiście również układy, zawierające większą ilość zasłon, podobnych do opisanych powyżej, zwłaszcza zaś układy uwidocznione na fig. III, V, VII i X, celem otrzymania zasłony, dającej się związać i umożliwiające maskowanie obiektów większych rozmiarów, np. baterji dwóch działek piechoty lub grupy karabinów maszynowych. Wreszcie, wzmiankowane zasłony mogą być dostosowywane do terenu przez niecałkowite otwieranie jednego lub kilku jej prętów sprężystych umocowanych przegubowo.

Skoro chodzi o urządzenia maskujące o rozmiarach większych, dające się jednak z łatwością przewozić oraz łatwe w użyciu, stosuje się rusztowanie dające się rozbić, co umożliwia wytwarzanie układów grupowych; połączenie poszczególnych części składowych układu można wykonywać zapomocą dowolnych narzędzi, np. narzędzi sprężynujących 84, przedstawionych na fig. XIII. Poszczególne części urządzenia tego można nastawiać względem siebie pod odpowiedniami kątami.

W myśl wynalazku można zasłony również wykonać tak, aby można było niezwłocznie przechodzić z jednego odcienia barwy na inny. W tym celu płyty mogą się składać z szeregu sekcji, pomalowanych na rozmaite kolory z obydwóch stron i umocowanych na odpowiednich narzędziach, pozwalających zwracać płyty tą lub ową powierzchnią w kierunku pożądanym.

W razie obserwacji pionowej lub bocznej samolotów można posługiwać się układem według fig. I i II. Siatka obcięta jest wzdłuż linji łamanej; w rozmaitych punktach siatkę tę zawiesza się na stalowych drutach, przymocowanych np. do pobliskich drzew lub kołków, utrzymywanych pionowo zapomocą narzędzi zakotwiczających i t. d.

Wynalazek niniejszy nie jest oczywiście ograniczony do opisanych powyżej i przedstawionych na rysunku urządzeń, które mogą ulegać wszelkim zmianom, niezbędnym przy dostosowywaniu ich do okoliczności i warunków.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zasłona do maskowania i celów podobnych, znamienna tem, że posiada rusztowanie, na którym umieszczone są strefy rozmaitej przezroczystości tak, iż nieprzezroczystość zmniejsza się od środka ku brzegom zasłony.

2. Zasłona według zastrz. 1, znamien-
na tem, że posiada niewidoczne tło, wyko-
nane z siatki lub tkaniny o wielkich ocz-
kach, na które nakłada się tkaninę gazową
o mniejszych oczkach, tworzącą mniej lub
więcej zaciemnioną strefę, ograniczoną nie-
prawidłową linią łamaną i rozchodzącą
się odnogami od środka zasłony w kierun-
ku promieni, przyczem zgóry są porozrzu-
cane ciemniejsze plamy.

3. Zasłona według zastrz. 1 i 2, zna-
mienna tem, że na przezroczyste tło na-
kłada się ciemna tkanina, posiadająca o-
twory, przyczem nieprawidłowego kształtu
kawałki ciemnej tkaniny są porozrzucane
oprócz tego w odpowiednich miejscach za-
słony.

4. Zasłona według zastrz. 1—3, zna-
mienna tem, że wymiary oraz ilość części
mniej przezroczystych zmniejszają się od
środku nazewnątrz, podczas gdy wymiary
oraz ilość części bardziej przezroczystych
zmniejszają się od obwodu ku środkowi.

5. Zasłona według zastrz. 1—4, zna-
mienna tem, że posiada kolorowe rysunki,
wykonane uprzednio na tkaninach lub tym
podobnym materiale zapomocą drukowania
mechanicznego lub innemi sposobami po-
dobnemi.

6. Zasłona według zastrz. 1—5, zna-
mienna tem, że posiada namalowane po-
ziome pasy jasne i ciemne naprzemian.

7. Zasłona według zastrz. 1—6, zna-
mienna tem, że składa się z płatów tkani-
ny, papieru lub tym podobnych materia-
łów, pomalowanych z obydwóch stron róż-
nymi kolorami dla łatwiejszego ich doboru
i układanych na przezroczystej podstawie,
rozciągniętej na rusztowaniu, przyczem ma-
lowane płaty są ograniczone łamanemi li-
niami.

8. Zasłona według zastrz. 1—7, zna-
mienna tem, że posiada dające się zwijać
rusztowanie (fig. III), składające się z łap
(151, 152 i 153) połączonych przegubowo,
przyczem w położeniu rozwartem ruszto-

wania łapy są utrzymywane zapomocą
sprężystych zatrzasków.

9. Zasłona według zastrz. 1 i 8, zna-
mienna tem, że rusztowanie (fig. V i VI)
składa się z trzech drążków rurowych, po-
łączonych ze sobą przegubowo, przyczem
końce zewnętrznych drążków są połączone
przegubowo z drążkami (52 i 53), które są
połączone pomiędzy sobą zapomocą tulei
(59), umocowanej na środkowym drążku,
i stanowią w tem położeniu przedłużenie
jednego drugiego, zaś zewnętrzne końce
wszystkich drążków są połączone ze sobą
linką, która łączy się z rusztowaniem siat-
ką drucianą.

10. Zasłona według zastrz. 1, 8 i 9,
znamienna tem, że rusztowanie (fig. VII i
VIII) do zasłony dla ludzi składa się z
drążków lub prętów rurowych, umocowa-
nych przegubowo w środkowej płycie za
wyjątkiem środkowego, przyczem w poło-
żeniu rozwartem rusztowania drążki zamo-
cują się zapomocą zatrzasków (fig. IX),
składających się z dodatkowych prętów,
przymocowanych sztywnie do zewnętrz-
nych prętów rusztowania i połączonych
przegubowo ze środkową płytą, które za-
czepiają się z czopami umocowanymi na
środkowej płycie.

11. Zasłona według zastrz. 1, 8, 9 i 10,
znamienna tem, że posiada zatrzask, skła-
dający się (fig. IXa) z dwóch par prętów
rurowych (177 i 178), z których zewnętrz-
ny obraca się na czopie umocowanym w
płycie środkowej, a wewnętrzny posiada
sworzeń, krążek lub tym podobny narząd
(188), który przesuwany się po krzywej po-
wierzchni wykonanej na środkowej płycie
i w położeniu rozwartem rusztowania za-
pada we wgłębienie zatrzaskowe.

12. Zasłona według zastrz. 1, 8—11,
znamienna tem, że rusztowanie przymoco-
wuje się do ziemi zapomocą kołków (fig. X
i XI), przechodzących przez pierścienie
cięg, przymocowanych do sprężystych prę-
tów rusztowania, przyczem dla gruntów

skalistych dodaje się do tego urządzenia sztywna rama z poprzecznicą (89), na którą dla przytrzymania na miejscu rusztowania kładzie się worek żołnierski lub inny ciężar.

13. Zasłona według zastrz. 1, 10 i 12, znamienna tem, że jest przymocowana (fig. XIV—XVI) do zewnętrznych końców sprężystych prętów rusztowania, osadzonych przegubowo na końcu tulejki, przy czem ciągi są połączone przegubowo z jednej strony ze sprężystymi prętami, z drugiej zaś strony z belką podstawową, która przesuwa się w tulejce i jest unieruchamiana zapomocą zasuwki w położeniu całko-

witego rozwarcia i ma kształt odwróconego parasola.

14. Zasłona według zastrz. 13, znamienna tem, że belka (fig. XVII i XVIII) jest wykonana z rury zamkniętej korkiem, posiadającym trzy główce, do których są przymocowane przegubowo oporowe ciągi z kołkami do wbijania w ziemię, przy czem ciągi w czasie transportu znajdują się wewnątrz rury.

Edgar William Brandt.
Zastępca: M. Skrzykowski,
rzecznik patentowy.

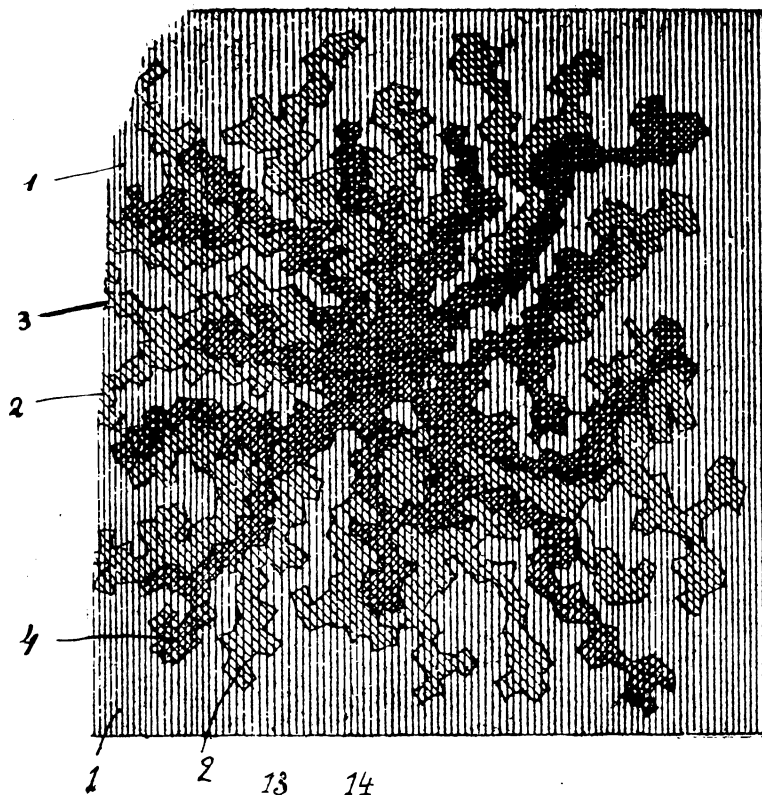

Fig. I

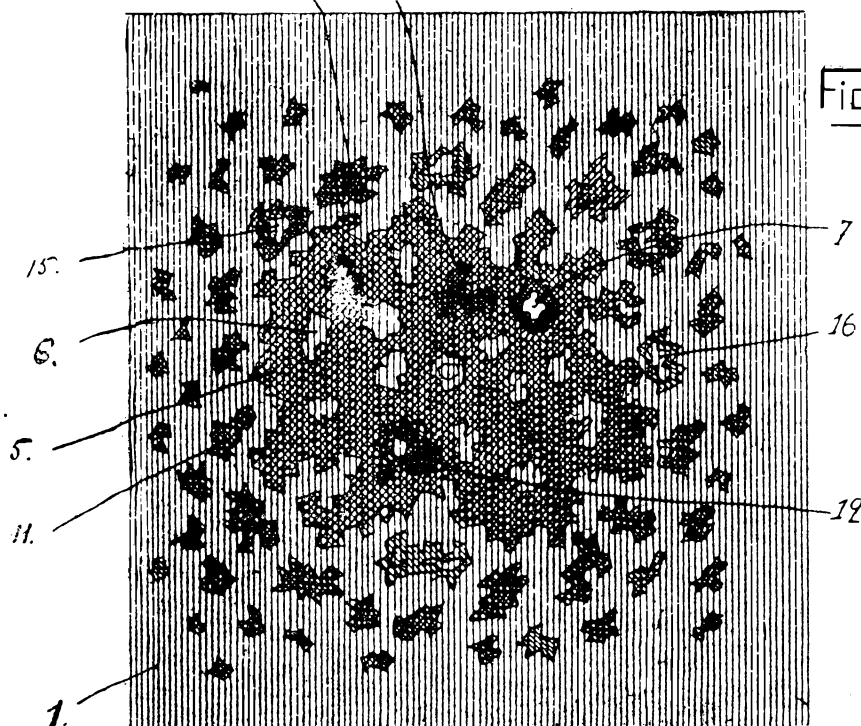

Fig. II

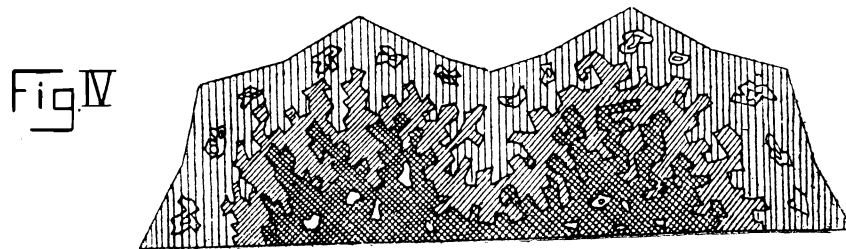
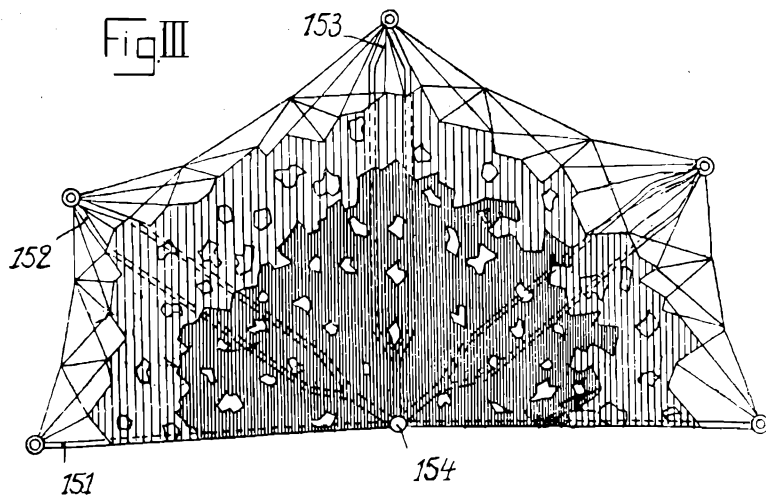

Fig.V

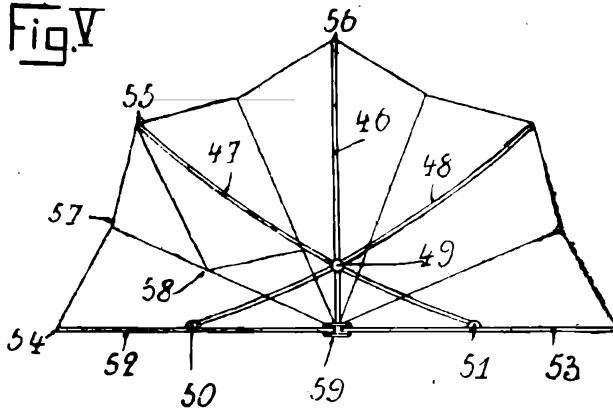

Fig.VII

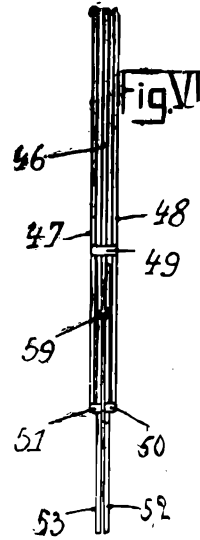
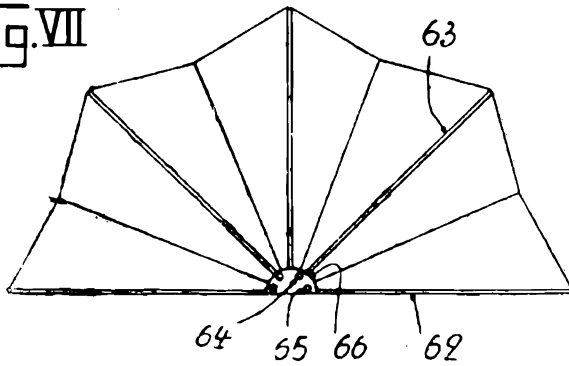

Fig.VIII

Fig.X

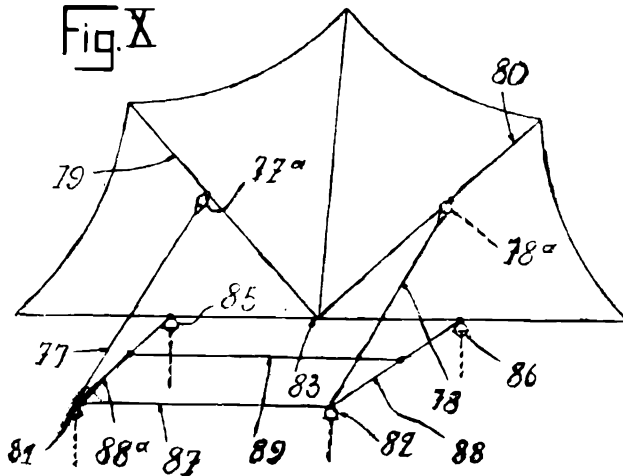

Fig.XI

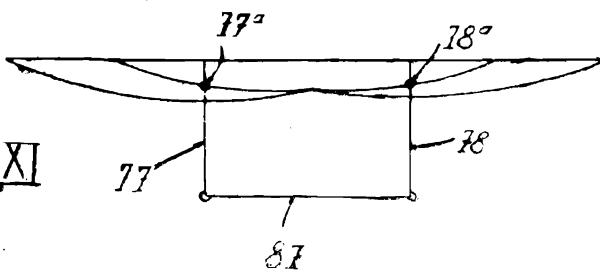

Fig.XII

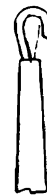

Fig.XIII

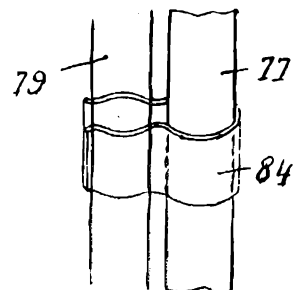

Fig. XV

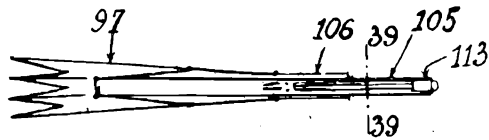

Fig. XIV

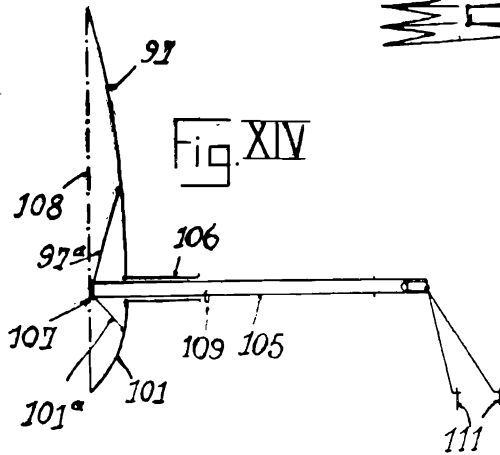

Fig. XVII

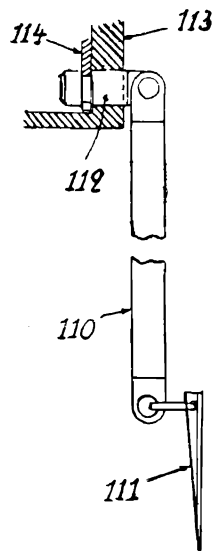

Fig. XVI

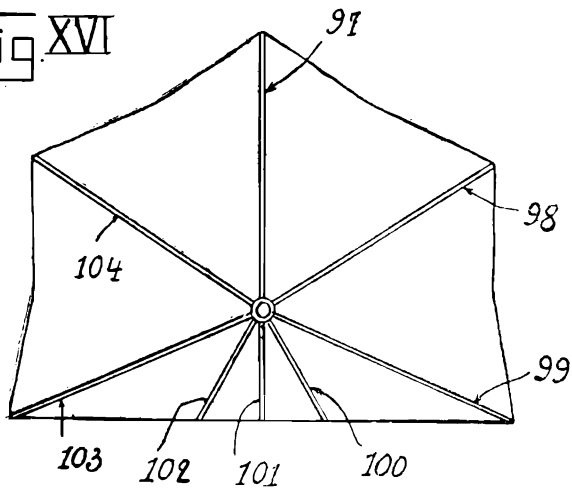

Fig. XVIII

